

ΤΟΥ **Μιχάλη Ρίζου**

Η YES-ΕΕ, όπως εύστοχα ονομάστηκε μετά την πλήρη υποστήριξη στην αστική τάξη και τους «μένουμε Ευρώπη» στο δημοψήφισμα το 2015, ήταν εδώ και καιρό ένας άταφος νεκρός. Το ΠΑΜΕ και άλλες αγωνιστικές δυνάμεις, αρκετά καθυστερημένα, το διαπίστωσαν, αφού επέμεναν να την ακολουθούν ακόμα και στις πιο ξεφωνημένες επιλογές της (όπως η διαταξική «απεργία» με αιτήματα υπέρ των εργοδοτών της 30/5/2018). Τις περισσότερες μάλιστα φορές ο ακολουθητισμός δικαιολογούταν με εξωπραγματικά επιχειρήματα του τύπου «τους ψηφίζει ο κόσμος τι να κάνουμε», «χωρίς τη ΓΣΕΕ δεν μπορεί να προκηρυχτεί γενική απεργία». Και ήρθε το τελευταίο συνέδριο του αστικοποιημένου συνδικαλισμού για να αποκαλύψει σε όλους – με τη δυναμική παρέμβαση του ΠΑΜΕ είναι αλήθεια – ότι η ΓΣΕΕ δεν είναι των εργατών, αλλά των εργοδοτών. Ότι η βία, η νοθεία, οι αντιπρόσωποι-τσιράκια των αφεντικών, αποτελούν γενικευμένο φαινόμενο και δομικό πλέον στοιχείο της συγκρότησης των βασικών ομοσπονδιών, των εργατικών κέντρων και της τριτοβάθμιας οργάνωσης. Ότι ενότητα και συνύπαρξη με αυτούς δεν γίνεται. Κάλιο αργά παρά ποτέ θα πει κανείς. Είναι όμως έτσι; Ας δούμε τα γεγονότα που ακολούθησαν:

-Το ΠΑΜΕ, την ίδια στιγμή που κατάγγειλε και απέτρεψε την πραγματοποίηση ενός φιλοεργοδοτικού, φιλοκυβερνητικού «εργατικού» συνεδρίου, προσέφυγε στα αστικά δικαστήρια για να συμμετέχει σε μια δοτή διοίκηση και παζαρεύει την σύνθεσή της. Βέβαια η διοίκηση που διορίστηκε είναι ίδια και अपαράλλαχτη σε σύνθεση και πρόσωπα με την προηγούμενη! Το ίδιο έκανε και στην «αμαρτωλή» Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων, στο Ε.Κ. Κέρκυρας και αλλού. Μάλιστα το ΠΑΜΕ ανησυχούσε σφόδρα μην τυχόν και αποκλειστεί από τη διορισμένη διοίκηση: «Απέτυχε η προσπάθεια της πλειοψηφίας της ηγεσίας της ΓΣΕΕ αποκλεισμού του ΠΑΜΕ, της δεύτερης εκλογικά συνδικαλιστικής παράταξης από την διοίκησή της» (από ανακοίνωση της ΔΑΣ)!

-Παράλληλα, δεν έχει προτείνει ως τώρα κανένα σχέδιο υπέρβασης, παρά μόνο τη

συσπείρωση γύρω από το ΠΑΜΕ την Πρωτομαγιά και το γενικόλογό σύνθημα «συνδικάτα εργατών και όχι εργοδοτών». Πιο πολύ δείχνει να παζαρεύει καλύτερους συσχετισμούς για το επόμενο συνέδριο, με την αποπομπή των πιο «κραγμένων» εκπροσώπων του εργοδοτικού συνδικαλισμού, παρά να μάχεται για ρήξη και έξοδο από το πλαίσιο του.

Με το «τίποτα δεν έχει αλλάξει και τίποτα δεν είναι όπως παλιά», δεν ΠΑΜΕ όμως πουθενά. Γιατί το πρόβλημα είναι πολιτικό και όχι μόνο οργανωτικό.

-Η ΓΣΕΕ έχει μετατραπεί πλήρως σε εργοδοτική, ΜΚΟ οργάνωση, αναπαραγωγής, διαφθοράς και εξαγοράς ενός μηχανισμού εργαζομένων που διαχειρίζεται κονδύλια εκατομμυρίων με ευρωπαϊκά και επιχειρηματικά προγράμματα, κατάρτιση, απαλλαγές, ρουσφέτια, σεμινάρια, και φυσικά άφθονο χρήμα σε κατ' όνομα συνδικαλιστές. Ή θα αντικατασταθεί από άλλη συνδικαλιστική οργάνωση με ταξικό πλαίσιο και εσωτερική δημοκρατία ή οι πραγματικοί εργατικοί αγώνες θα παραμένουν διάσπαρτοι, ασυντόνιστοι και τελικά ακίνδυνοι για το σύστημα.

-Η θρασύτατη παρουσία των εργοδοτών και των μεγαλοδιευθυντικών στελεχών στα συνδικάτα, η κατ' εξακολούθηση απεργοσπασία, οι «κοινωνικές συμμαχίες» με βιομήχανους, τραπεζίτες και εφοπλιστές, η προσπάθεια επιβολής του δόγματος «νόμος είναι το δίκιο του επιχειρηματία» μέσα στην εργατική συνείδηση, είναι αποτέλεσμα της συστηματικής προσπάθειας του κράτους, των κυβερνήσεων, του ΣΕΒ και των αστικών πολιτικών κομμάτων να διαμορφώσουν «συνδικαλιστικές ηγεσίες» πλήρως ευθυγραμμισμένες με τα συμφέροντα των αφεντικών, της ΕΕ, των μνημονιακών αντεργατικών νόμων και των «αναπτυξιακών μεταρρυθμίσεων» του κεφαλαίου.

-Απέναντι στον αστικοποιημένο συνδικαλισμό η απάντηση δεν είναι ούτε ο “κριτικός ακολουθητισμός” στις κινητοποιήσεις εκτόνωσης της ΓΣΕΕ (βλ. ΠΑΜΕ και ΜΕΤΑ), ούτε η αλλαγή των εκλογικών συσχετισμών στις διοικήσεις. Τι συσχετισμούς να αλλάξεις σε μια «σημαδεμένη τράπουλα», σε ένα συνδικαλιστικό μηχανισμό που δεν χωράει τους μαχόμενους εργαζόμενους, το μεγαλύτερο μέρος του δυναμικού των πρωτοβάθμιων σωματείων βάσης, τους ελαστικά εργαζόμενους, τους εργαζόμενους μετανάστες, τα πιο εκμεταλλευόμενα τμήματα της εργατικής τάξης;

-Απάντηση μπορεί να δώσει μόνο η αυτοτελής συγκρότηση των ταξικών δυνάμεων – από όλες τις τάσεις και τα ρεύματα που θέλουν να συγκρουστούν με το κεφάλαιο και τις κυβερνήσεις – σε διακηρυκτικό πλαίσιο, περιεχόμενο στόχων, αγωνιστικό σχέδιο και οργάνωση.

Καμία ταξική δύναμη στις εγκάθετες διοικήσεις

Η αυτοτελής συγκρότηση των ταξικών δυνάμεων θα έλθει μέσα από τα πρωτοβάθμια σωματεία, τις επιτροπές αγώνα, τις εργατικές συνελεύσεις. Με την δημιουργία κέντρου αγώνα που θα οργανώνει πραγματικές απεργίες, θα συντονίζει τις μάχες. Με αιτήματα που θα καλύπτουν τις εργατικές ανάγκες κόντρα σε μνημόνια, χρέος, κερδοφορία κεφαλαίου, ευρώ και ΕΕ. Με νέες μορφές συσπείρωσης και αγώνα της εργατικής τάξης, με συνδικάτα ακηδεμόνευτα από κράτος-εργοδοσία. Με κατάργηση του οργανωτικού διαχωρισμού δημόσιου-ιδιωτικού τομέα. Με συνέδρια και αντιπροσώπους εκλεγμένους από τους εργάτες, όχι από διευθυντικά στελέχη και ρουφιάνους της εργοδοσίας, με ανακλητότητα και εναλλαγή. Έξω εργοδότες και νόθοι από τα συνδικάτα. Να μπει τέλος στον πακτωλό χρημάτων προς ΓΣΕΕ, ομοσπονδίες και εργατικά κέντρα από κρατικές και ευρωπαϊκές χρηματοδοτήσεις. Η εργατική τάξη να μην αναγνωρίζει τις διορισμένες διοικήσεις! Καμία ταξική δύναμη να μην συμμετέχει στις εγκάθετες διοικήσεις.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ΠΡΙΝ στις 21 Απρίλη